

Lezingen

- Hnd 2, 1-11 (Allen werden vervuld van de H. Geest)
- Joh 20, 19-23 (Ontvang de heilige Geest)

Homilie

Vijftig dagen geleden, op zondag 31 maart, vierden we het Paasfeest, het grootste feest van het kerkelijk jaar. Wat we toen vierden was dan ook de moeite waard: Jezus die het lijden, het sterven en de dood overwonnen heeft en verrezen is. Vandaag vierden we een ander feest: Pinksteren, wat letterlijk betekent: de vijftigste dag ná Pasen. Op die dag ging het joodse volk op pelgrimstocht naar Jeruzalem om het Wekenfeest te vieren. Ze gingen dan naar de tempel om God te eren, ze offerden de eerstelingen van de oogst en dankten Hem ervoor. Later werd er nog een andere betekenis aan dit feest toegevoegd: God die Zijn Wet overhandigt aan Mozes op de Sinaiï.

Zoals Gods volk aan de voet van de Sinaiï verzameld was om te luisteren naar wat God te zeggen had, zo waren ook de apostelen samen met Maria op de dag van Pinksteren verzameld in gebed. Jezus had hen immers vlak voor Zijn Hemelvaart de opdracht gegeven om samen te blijven en te wachten op de komst van de Helper die hen kracht zal geven.

Het gedruis van de wind en het vuur waarmee op die Pinkstermorgen de H. Geest neerdaalde, doet dan ook denken aan de donder en de bliksem van waaruit God sprak op de Sinaiï. Zoals God Zijn Woord op de Sinaiï heeft gegeven, zo wordt met Pinksteren de Geest gegeven die toelaat om dat Woord te verstaan. Maar die Geest doet nog meer dan dat. Laten we eens naar de apostelen kijken om te zien hoe zij reageren op die Geest.

Na de dood van hun Meester hadden ze zich bang teruggetrokken en waren verzameld rond de Moeder van Jezus. Ze deden maar één ding: bidden en wachten op iets waarvan ze zelf niet goed wisten wat het nu juist was. Maar dan gebeurde het onverwachte, of beter gezegd, het verwachte: de Geest daalt over hen neer – God neemt het initiatief. We kunnen nu misschien denken, tja dat verhaal uit de handelingen met die *‘vurige tongen, die zich verspreidden en zich op ieder van hen neerzetten’* dat is toch maar beeldspraak, dat moeten we zeker niet letterlijk verstaan. Maar als we zo redeneren, beginnen we de Bijbelse teksten aan te passen op onze maat. We mogen niet vergeten dat onze maat niet dezelfde is als Gods maat. Onze God is immers een wondere God die elke beeldspraak overstijgt.

Ik weet niet of jullie het loflied van Daniël¹ kennen, maar daarin wordt o.a. gezongen:

- *Alle winden, zegent de Heer, looft en verheft Hem voor eeuwig;*
- *Vuur en hitte, zegent de Heer, looft en verheft Hem voor eeuwig.*

En God zond in vuur en wind Zijn Geest over de apostelen. En zie: de apostelen herpakten zich, ze vinden hun tweede adem, het gaf hen kracht, moed, enthousiasme, inzicht, wijsheid, licht en ontzag voor God. Vanaf dan zijn ze vrijmoedig beginnen te spreken tot het volk dat ook die hevige wind had gehoord en zich verzameld had. De apostelen werden toen een inspiratiebron voor velen en is de kerk zich beginnen uit te breiden.

Dus: God neemt het initiatief en de apostelen zeggen 'ja'. Die 'ja' is niet zomaar gekomen. Door het gebed was hun hart ontvankelijk geworden en konden ze 'ja' zeggen. Hun vrees om te spreken was overwonnen. Nogmaals: God neemt het initiatief en de apostelen zeggen 'ja'.

Misschien vragen we ons nu af: *'Waarover spraken ze dan? Wat hebben ze nu ineens te zeggen?'*. Het antwoord ligt eigenlijk voor de hand: over Jezus natuurlijk! Waarover anders? Wat Jezus heeft gezegd, hoe Hij heeft geleefd, hoe Hij wonderen deed, hoe Hij heeft geleden, hoe Hij is gestorven, hoe Hij is verrezen. En dat Hij dat allemaal voor ons heeft gedaan om ons terug tot de Vader te brengen. Pinksteren is dan de bekroning: God schenkt ons Zijn Geest om ons bij te staan, ons te troosten en te bemoedigen, om ons te steunen en te helpen als we het niet meer zien zitten. Zo kunnen ook wij onze tweede adem vinden om met kracht en enthousiasme, met inzicht en wijsheid, met licht, met ontzag voor God en met goede moed verder te gaan. Om zelf een inspiratiebron te zijn voor anderen.

Maar wat als die Geest ons toch nog ontglipt? Dan kunnen we altijd te rade gaan bij iemand die volledig overschaduwde was van die Geest: Maria, de bruid van de H. Geest. We zitten nog altijd in de meimaand. Laten we er van profiteren om deze dagen, maar ook nog daarna, in gebed bij Maria te verwijlen om net zoals de apostelen te wachten op de komst van de adem van God: *Veni Sancte Spiritus.*

¹ Dan 3, 52-90